

OTOŽNOST

Nikar se ne vračaj v stare ulice,
ničesar ti ne bodo več povedale!
Hotel, kjer naj bi bili skriti spomini,
je porušil katastrofalen potres
in jezero, ob katerem so korenine dreves,
samuje s tujim imenom in starimi turisti.

Ne vračaj se v stare kraje;
sovraštvo je tu izkazalo vse svoje igre,
se je jalovost raztegnila v neskončnost,
trava več nima svojih barv
in jaz sem osamela grenka ločenka.
Nisem ohranila svežih ustnic,
da bi te kdaj poljubila
in stare rjuhe sem strgala na dvoje,
ne,
nisem upala, da se boš kdaj hotel vrniti.

Ne vračaj se v stare kraje,
ne vznemirjaj mojih čebļajočih ptičk:
če se boš dotaknil prta s svojimi močnimi rokami,
se bo strgala njegova preperela tkanina -
neke večnosti bo konec,
nekega žitja ne bo več!

Vem, da v tistih ulicah, koder sva vsako jutro štela stopinje,
zahajajo novi koraki, poskočni od brezskrbnosti,
nudijo ti veselje,
a ti, postajaš pod visokimi kostanji in jih sprašuješ,
ali je res, da sem odšla in se moja senca ne bo več sklenila z
njimi.
Drevesa so tista, ki ostanejo,
ki znova oživijo,
ljudje pa začno hirati -
njihovo staranje nē pozna štirih letnih časov.

Moj odhod sovpada z reko življenja:
ti si pred slapom in ležeš ob njegovih vodah
k pravim izvirom dolge reke.
Jaz sem sklenila, da se odpravim k njenim izlivom,
k njenim širšim vodam, kamor me nosi ta čudoviti val,
čudovita reka s svojimi slapovi in vrtinci...
Ah, kako veliko je življenje, ko se jim izogneš
in še večje, ko te izvržejo iz svojih globin!

Nikar se ne vračaj v stare ulice,
tu in tam se njihovi obris izgubljaajo,
tudi moja senca se včasih spremeni v živahno bitje,
a ti se tega ne dotikaj,
to je občasna blaznost,
imenovana obup!

Objokuj vojne, sovraštva
in rožice, ki jih mendra toga človeška noga!
Sanjala sem skozi pajčolane
začaranih pogledov in mimoidočih tujcev,
ki so me vprašali, kdo je ta in ta...
V mojem kraju pa me vse pozna. Poznajo me sestre,
dobre mamice in strici, domače živali
in te dobre stvarce, ki ščebetajo in ščebetajo -
ne morejo prehvaliti mojega in svojega glasu.
Tam so stopinje vsak dan pomembnejše
pogovori vse bolj simbolični
dnevi preveč prekrasni,
zgodovina vse bolj tekoča politika.
V tem boš dolgo živel.
A mojih rok tamkaj ne boš uzrl, ne moje mehke besede.
Vzdrhteval boš ob tujih kamnih, se pogovarjal o tujih pojmihi.
Ne boš se več šalil ne z resnimi ne z neresnimi stvarmi.
Polnoč življenja je mimo.
Le včasih, ko bodo aprila zasijala drevesa v
zelenem plaščku, se boš vprašal: »Ali ni to že nekdaj bilo?
Se ni nekdaj zatekla v moje naročje
in prav obupano vprašala, kaj ji je storiti, ker me ljubi?«